שפיד כבדא עילוי בשרא אמר כמה יהיר האי

מרבנן אימר דאמור רבנן דיעבד לכתחלה

מי אמור ואי איכא בי דוגי בשרא טילוי

כבדא גמי אסיר ומ"ש מדמא דבשרא דמא

דבשרא שכן דמא דכבדא קפי אמר רב

נחמן אמר שמואל זו "סכין ששחם בה אסור

לחתוך בה רותח שצונן אמרי לה (ש בעיא

הדחה ואמרי לה לא בעיא הדחה אמר רב

יהודה אמר שמואל יקערה שמלח בה בשר

אסור לאכול בה רותה ושמואל למעמיה

ידאמר שמואל מליח הרי הוא כרותח וכבוש סדאמר

הרי הוא כמבושל כי אתא רבין א"ר יוחנן

מליח אינו כרותח וכבוש אינו כמבושל

אמר אביי הא דרבין ליתא דההיא פינכא

דהוה בי ר' אמי דמלח ביה בשרא ותבריה

מכדי רבי אמי תלמיד דר' יוחנן הוה מאי

מעמא תבריה לאו משום דשמיעא ליה

מיניה דר' יוחנז דאמר מליח הרי הוא כרותח

יתיב רב כהנא אחוה דרב יהודה קמיה

דרב הונא ויתיב וקאמר קערה שמלח בה

בשר אסור לאכול בה רותח וצנון שחתכו

בסכין מותר לאכלו בכותח מאי מעמא

אמר אביי האי היתרא בלע והאי איסורא

בלע א"ל רבא כי בלע היתרא מאי הוי סוף

סוף האי היתרא דאתי לידי איסורא הוא

דאיםורא קאכיל אלא אמר רבא האי אפשר

למטעמיה והאי לא אפשר למטעמיה א"ל

רב פפא לרבא וליטעמיה קפילא ארמאה

מי לא ייתנן ייקדרה שבישל בה בשר לא

לו) [עיי מוסי נעיל לו. ד"ה והלכתא וכוי שהשיגו אפרש"י דהכא], ב) פסחים

עו. לעיל לו: [לקמן קיב. מיג.]. ג) וברב אלפס קיג.], ג) [ברב איתא יתיב רב

וקאמר קערה וכו' אבל ברא"ש איתא יתיב רב

כהנא אחוריה דרב יהודה

ויתיב ר"י קמיה דר"ה וקאמר], ד) [ל"ל תניא],

ה) ותוספתה דתרומות

פ״ח הי״בו לעיל לו. זבחים

לו:, ו) [לעיל לו.], ז) ל"ל

ואמרת, ה) [ברכות ט. וש"נ], ט) [עי' בספר באר

יתיב רב כהנא

נר מצוה על א ב מיי׳ פ״ז מהל׳

כ סמג לאוין קלו טוש"ע י"ד סימן י סעיף ב: עח ג מיי׳ שם הלי כא סמג שם טוש"ע י"ד סי׳ סט סעיף טו:

טי שם שפיף שו. עם ד מיי׳ פ״ד מהלכות ברכות הל׳ ו וע״ש סמג עשין כז טוש"ע או"ח סי' קעז סעיף א:

וסמג שם טוש"ע א"ח סי' קעד

סעיף ב: בא ו מיי' פ"ט מהלי מאכלות אסורות הלי כג סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סימן לה סעיף א: פב ז מיי שם הלי כד סמג שם טוש"ע י"ד סי' לו סעיף א:

רבינו גרשום אסור לחתוך בה רותח: ואי איכא בי דוגי. כלי שמשימין תחת השפוד לקבל בו השומן אסור משום דמא דכבדא: ומ"ש מדמא דבשרא. כלומר שמשימין כלי תחת הבשו לקבל בו את השומן. . רמא דבשרא שכן ולא ומא ובשוא שכן ולא מתערב בהדי שומן אלא שכן לתחת ומישרא כל . השומז ולא יאכל דם אבל בהדי שומן ואסור: אסור . לחתוך כו׳. כלומר דמחמת דהוא רותח בולע הדם שבסכין: צונן אמרי לה בעי הדחה. הסכיז: אסור דמחמת רתיחא בולע הדם שבקערה: שמואל הרי הוא כרותח. כלומר מחמת מלח בלעה הקערה החבות הלדו בלצח חקבות הדם: כבוש הרי הוא כמבושל לענין בישולי עורדי כוכרים דאם עורד עובוי כוכבים ואם עובו כוכבים כובש שלקות כאילו מבשלן: צנון שחתכו בסכין שחתך בה בשר מותר לאכול אותו צנון בכותח. מ"ט (אמר אביי האי היתירא בלע אביי האי היוניוא בלע מאי) אמרי׳ קערה שמלח בה בשר אסור לאכול רותח דאמרי׳ מחמת מלח :לענין סכין מקילין בצנון בלע. כלומר סכין בלע דהיתירא הבשר שמותר לאכול אבל הקערה בלעה דם דאסור: סוף סוף סוף איסור קא בלע אכיל. כלומר כי חתך הצנון דבלע צנון מחמת חורפיה רי אריל ליה ררוחח איסורא אכיל. האי אפשר למיטעמיה ל) דאיטעמיה אוכל דם: קפילא. אופה: קערה שאוכלין בה תבשיל של רשר אמור לאורלז טעם בשר. נותן טעם בו נותן טעם הוא: שייפא. קילורית: בצעא. כלומר קערה: א"ל הדר ליה מר . משמעתיה. דהוא היה בר

מותר לאוכלן בכותח: א) נ"ל והאי לא אפער למטעמיה אי איכא דם.

אבא: אנא עבדי כשמואל. דאמר דגים שעלו בקערה

מליח אינו ברותח. והא דתניא (לקמן דף קיג.) דטמא מליח וטהור תפל אסור היינו בדגים דרפו קרמייהו: אמר אביי האי היתרא בלע בו'. י לא ר"ל משום דהוי נותן טעם בר נותן

> משום חורפיה דלנון ואע"ג דלקמן אסר אביי אליבא דרב כהנא האמר לה: ללא היא שאני התם דנפיש מרריה. כלומר מכאן אין להוכיח אבל הוא בפירוש אמרה כדמוכח בסמוך: אבא בר אבא. אבוה דשמואל הוה

לבת היא נפוס לשמונה אום כלחמרינן בפרק מי שמתו (כרכות דף ימ:): ברבי חייא בר אבא ם"ל. אין הלכה כן אלא כדפסקינן בפרק כילד מברכין (שם דף מא:): הלכתא דגים שעלו בקערה. של בשר מותר לאוכלן

בכותח אם הקערה והדגים לוננים לא אינטריך לפסוק דליכא מאן דפליג אלא כשהאחד מהן רוחח דבין עלאה גבר בין תתאה גבר קליפה מיהא בעי כדאמרי׳ בפ׳ כילד לולין (פסחים דף עו.) אדמיקר ליה בלע. בשם רש"י ש פי׳ ריב"ן חתנו דוקא עלו שרו אבל נתבשלו אסור דכחד טעמא חשיב ובא מעשה לפניו בבילים שנתבשלו בקדרה של חלב ואסר לעשות מהם מולייתא של בשר ויש להביא ראיה לדבריו מלנון שחתכו בסכין דאסור לאוכלו בכותח משום דאגב חורפיה בלע טפי וחשיב כחד טעמה ונתבשלו לה גרע מצנוו ומיהו לפירוש לשון אחר שפי' בקונט' דטעמה דחסור משום שהשומן קרוש על הסכין ואינו ניכר והוי טעם ראשון בלנון אין ראיה משם ומתוך לשון הקונט׳ משמע דאין חלוק בין עלו לנתבשלו דלעיל גבי נותן טעם בר נותן טעם פירש בקונטרס דחם היו מבושלים עם בשר ממש או לאכול חלב בקערה מודה שמואל דאסור דהוי

יבשל בה חלב ואם בשל בנותן מעם בשל בה תרומה לא יבשל בה חולין ואם בשל נותן טעם ראשון משמע מתוך פירושו דמבושלים עם בשר הוא בנותן מעם ואמרינן יבשלמא תרומה מעים דאסור אבל מבושלים עם הקערה שרי לה כהן אלא בשר בחלב מאן מעים לה יואמר 'לן ליטעמיה קפילא ה"ג ליטעמיה" קפילא ה"ג כי קאמינא דליכא קפילא: איתמר דגים שעלו בקערה רב אמר אסור לאכלן בכותח ושמואל אמר מותר לאכלן בכותח רב אמר אסור נותן מעם הוא ושמואל אמר מותר נותן מעם בר נ״מ הוא והא דרב ∘לאו בפירוש איתמר אלא מכללא איתמר דרב איקלע לבי רב שימי בר חייא בר בריה חש בעיניו עבדו ליה שייפא בצעא בתר הכי רמו ליה בשולא בגווה מעים ליה מעמא דשייפא אמר יהיב מעמא כולי האי ולא היא שאני התם דנפיש מררה מפי רבי אלעזר הוה קאים קמיה דמר שמואל אייתו לקמיה דגים שעלו בקערה וקא אכיל בכותח יהיב ליה ולא אכל א"ל ©לרבך יהיבי ליה ואכל ואת לא אכלת אתא לקמיה דרב א"ל הדר ביה מר משמעתיה א"ל חם ליה לזרעיה דאבא בר אבא דליםפי לי מידי (פ) ולא סבירא לי רב הונא פ ורב חייא בר אשי הוו יתבי חד בהאי גיסא דמברא דסורא וחד בהאי גיסא דמברא למר אייתו ליה דגים שעלו בקערה ואכל בכותח למר אייתו ליה תאנים וענבים בתוך הסעודה ואכל ולא בריך מר א"ל לחבריה ְּיתמא עבד רבך הכי ומר א"ל לחבריה יתמא עבד רבך הכי מר א"ל לחבריה אנא כשמואל סבירא לי ומר א"ל לחבריה אנא כר' חייא סבירא לי ◊דתני ר' חייא דפת פומרת כל מיני מאכל דויין פומר כל מיני משקין אמר חזקיה משום אביי הלכתא ידגים שעלו בקערה מותר לאוכלן בכותח יצנון שחתכו בסכין שחתך בה בשר אסור לאוכלו בכותח וה"מ צנון

נתינת טעם בר נתינת טעם נמי דאגב בעלמא: ולא היא. דגבי סממנים נפיש מררייהו מרים הם מאד: קאים קמיה. משמש לפניו בסעודה: לרבך. רב שלמדת ממנו שאסור: אבא בר אבא. אבוה דשמואל הוה וחסיד גדול היה: דליספי לי מידי דלא סבירא לי. לא היו דברים מעולם: בהך גיסא דמברא דסורא. שהיה הנהר מפסיקן: **תאנים וענבים.** לא אתו לליפתן וקיימא לן (ברכות דף מא:) דברים הבאים לאחר סעודה כלומר הרגילים לבא לאחר סעודה טעונין ברכה בין לפניהם ובין לאחריהם אפילו הביאן בתוך הסעודה דכיון דאינן ליפתן אין הפת פוטרתן: יסמא. בלא דעת:

שפיד. נותן בשפוד ולא היה חש למה שהכבד יהיה עליון: בי דוגי. שנותנין כלי לקבל השומן כדרך שאנו עושין לאווזין והוא נקרא בי דוגי בלשון הרמי: בשרה עילוי כבדה נמי הסור. לפי שדם טעם כמו דגים שעלו בקערה דאביי לטעמיה דחשיב ליה חד טעמא הכבד נוטף לחוך הבי דוגי ונמלא אוכלו: ומ"ש מדמא דבשרא. והרי אף דם הבשר כשאין שם כבד

זב עם השומן ואנו אוכלין אותו:

ומשני דמה דבשרה שכן. יורד לשולי

הכלי והשומן לף למעלה ומניחין לתוך

הכלי מראה אדמומית שבשולים: קפי.

לף למעלה כמו (מלמים ב ו) וילף

הברזל ומתרגמינן וקפא פרזלא.

והלכות כחל כבר למדנו למעלה [קט:] לצלי

בעי קריעה שתי וערב[®] ואם לא קרעו

לחכול בה. דבר רותח לפי שנבלע

בה הדם ונותן טעם ראשון הוי

כאיסור גמור: הא דרבין. דאמר רבי יוחנן מיקל ליתא: דההיא פינכא

גרסינן. קערה של חרם שאין לה

תקנה בהגעלה: מכדי רבי אמי

תלמיד דר' יוחנן כו'. אביי מסיק ליה

למילתיה: ולנון שחתכו בסכין. אע"ג

דאגב חורפיה דלנון איגר"ש בלע"ו

הוא בולע משמנונית הסכין הקרוש

עליו והוי האי לנון נתינת טעם

ראשון שהרי בלע איסור ממש והוי

כבשר: מותר לחכלו. לחותו לנון בכותח

שיש בו נסיובי דחלבה כדמפרש

טעמא דכיון שבלע מן השמנונית

דהיתרא בלע: והאי איסורא בלע.

קערה בלעה דם: סוף סוף האי

היתירא לידי איסורא אתי. כשנותנו

בכותח: החי. לנון אפשר לו לישראל

לטועמו קודם שיתננו בכותח והאי

מותר דקאמר כגון שטעמו בתחלה

ולא היה בו טעם שמנונית: והאי.

דם ההערה: לא אפשר למטעמיה.

לפי שאסור הוא הלכך אין לו תקנת

היתר: קפילה. נחתום עובד כוכבים: כי קאמינא. דאסור לאכול

בה רותח בדליכא קפילא: דגים

שעלו בקערה. מן הצלי כשהיו רותחין

נתנן לתוך הקערה שאכלו בה בשר:

אסור לאוכלן בכוחה. לפי שהבשר

נותן בהם טעם: נותן טעם בר

נותן טעם הוא. אם היו מבושלים

עם בשר ממש היה אסור לאוכלן

בכותח אי נמי מודה שמואל שאסור

לאכול חלב רותח בקערה דנותן טעם

ראשון הוי כבשר גמור אבל קערה זו היא עלמה אינה בשר אלא על ידי

נותן טעם ואינה כבשר: שייפא.

משיחה מסממנים: בלעת. הערה:

רמו בישולה. באותה קערה לאחר

זמן: אמר יהיב טעמא. בקערה:

כולי החי. שחוזר ונותן טעם בבישול.

ומאן דשמע סבר דאית ליה לרב

שבע], י) [קדושין מד:], ל) [ע"ו יג:], () ברכות מותר כלישנא קמא דרב דהא תניא מה: מ"ם מו במ"ה: הח כוותיה ולקדרה קורעו שתי וערב וטחו בכותל: סכין ששחט בה. איידי דבית השחיטה רותח בולע הסכין הנהות הב"ח מו הדם ואסור לחתוך בה רותח (A) גמ' אמרי לה בעי הדחה וכו' לא בעי הדחה: מפני שחוזר ופולט בו: לוכן. וחם (3) שם דליספי לי מידי חתך בה לונן: בעי הדחה. ההוא לוכן: קערה שמלח בה בשר חסור

לעזי רש"י איגרי"ש. מרירות, יג יג. חמיצות.

דלא סניכה:

מוסף רש"י

מליח הרי הוא כרותח וכבוש וכבוש הרי הוא כמבושל. ראה לעיל לז ג. תרומה כו' ואם בשל בנותן טעם. נאסרין החולין לוריס (זבחים צו:). טעים לה כהן. ששניהם מותרין לו, החולין והתרומה (שם). יתמא. כלא דעת (ע"ז יג:). פת פוטרת כל מיני מאכל. (ברכות מא:),

שימה מקובצת . עי' תוס' לעיל דף ח' ע"ב: . כן פי׳ ריב״ן חתנו. נ״ב עי׳